

[Nær Christensen]

Så fremsætter vi igen vores forslag, og jeg skal nok vende tilbage til hvorfor. Vi har revideret det, idet vi har taget landevejshastighedsforøgelsen ud, som vi forstod var en hindring for, at forslaget kunne gennemføres. I stedet kommer vi med, hvad vi håber er realistisk muligt: at få forøget hastigheden på det, vi kalder det højklasede vejnet.

Jeg skal love for, at man vender tommelfingeren nedad og giver den ene søforklaring efter den anden. Jeg har under debatten fået den fikse idé, at jeg nu vil hjem og skrive et brev til Poul Thomsen, for jeg har ledt efter en naturlig forklaring på ordførertalerne, men jeg skal garantere for, at jeg kan ikke selv finde nogen.

Det er muligt, at Poul Thomsen fra tv er i stand til at give mig en naturlig forklaring på, hvorfor man stemmer imod og så holder de ordførertaler, man gør.

Men vi har da fået konstateret i fuld offentlighed, at regeringen ikke er enig. Det er selvfølgelig beklageligt for regeringen og måske i særdeleshed for regeringspartierne, men det er også godt en gang imellem at få luftet lidt ud i stuerne.

Jeg vil sige til den fungerende justitsminister, at bemærkningen om, at hastighedsforøgelsen er et holdningsspørgsmål, i hvert fald er noget nyt, der er blevet tilføjet, siden vi havde debatten i sidste samling. Der er altså forhold, der går i begge retninger, som ministeren udtrykte det. Det skulle fru Kirsten Lee måske have lyttet lidt mere interesseret til, mener jeg efter at have lyttet til den tale, hun lidt senere holdt. Ministeren kom netop med et forslag, som vi meget gerne vil være ministeren behjælpelig med, da vi må konstatere, at dette forslag tilsyneladende – i hvert fald endnu – ikke har nogen mulighed for at blive vedtaget, nemlig forslaget om, at man kunne variere hastighedsgrænserne.

I modsætning til hr. Helge Adam Møller vil jeg tillade mig at fortolke ministerens ord sådan, at når ministeren taler om variable hastighedsgrænser, mener ministeren altså en forøgelse fra 100 km til 120 km på motorveje og til 100 km i timen på de højt klassificerede motortrafikveje, altså dem uden niveauskæring.

Til fru Kirsten Lee kan jeg i den forbindelse sige, at hvis hun havde hørt ministerens tale, ville hun have hørt ministeren udtrykke det sådan: Uden at der totalt set vil ske flere ulykker.

Det er det udtryk, som ministeren brugte, og som et af regeringspartiernes medlemmer gik imod. Selv om ministeren kom med den bemærkning, afviser ministeren Centrum-Demokraternes forslag om at øge hastighedsgrænserne. Det er naturligvis Det Radikale Venstre, der har vendt tommelfingeren nedad. Det burde vi måske have lært noget af, dengang vi var i regering. Men så havde firkløret ikke været så velfungerende, som det var.

Så skal jeg sige til hr. Erling Christensen, at man skal ikke stille sig op og hævde, at man har forberedt sig særlig grundigt til debatten her i dag, og så undre sig over, at Centrum-Demokraterne genfremsætter forslaget med den lille ændring, som jeg indledte med, for hvis man havde forberedt sig bare en lille smule, ville man have set, at det er på direkte opfordring fra Venstres gruppeformand, hr. Ivar Hansen, at Centrum-Demokraterne genfremsætter dette lovforslag. Det vil man kunne se, hvis man havde gjort sig lidt umage i sine forberedelser. Det er nøjagtig dér, vores håb lå, at man ville have forandret sin holdning, specielt hos Venstre og Konservative, som jeg har forskånet for at gå tilbage i Folketingets forhandlinger, hvor der findes i læssevis om dette spørgsmål – for dér kan man med tydelighed finde det ene ønske fra Venstre og Konservative efter det andet om at få hastighedsgrænserne sat op. Det er prisværdigt og rosværdigt, at man erkender, at det er Det Radikale Venstre, der har vundet, da man trak lod om de tre tændstikker.

Jeg var glad for hr. Helge Adam Møllers tale alligevel, selv om hr. Helge Adam Møller og Det Konservative Folkeparti stemmer imod. Jeg var meget glad for, at netop hr. Helge Adam Møller henviste til de hollandske undersøgelser. Jeg kan fuldt ud bekræfte, at der er mange fordele at spore i de hollandske undersøgelser. Men her i Danmark går den altså ikke. Vi tør simpelt hen ikke, det ville være alt, alt for dristigt – tænk at komme til at gøre ligesom Holland. Det går da aldrig! Uanset hvor positivt eller hvor godt det har været i Holland, ville det aldrig nogen sinde gå, fordi det jo er et holdningsspørgsmål. Hvis man har den holdning, at man ikke vil gå ind for at få forøget hastighedsgrænserne, som Det Radikale Venstre har, bliver man så altså åbenbart efterplapret af Venstre og Konservative.